

[...] V našich zeměpisnejch šířkách si lidé přejou umřít na srdce: je to vznešenější než umřít na močák, střeva nebo varlata. Je to čistější než cirhóza nebo vykrvácení a vyjímá se to dobře v novinách; taky se o tom dá mluvit bez hanby a vyhejbání na rohu ulice, v nákupáku nebo ve frontě v bance.

Když to klepne jako blesk z čistýho nebe lidi s angínou, budou si za bouřlivejch a dramatickejch večerů prohlížet hrudník a **dlaněmi** se chytat za uzel na kravatě a utrpení jim bude křivit tváře do grimas. Budou vypadat, že přeháněj, že jsou plný nastřádanýho vzteku, budou ale upřímný a je třeba jim věřit: tohle je totiž ta pravá scéna za oponou v tyátru jejich života. Já jsem taky upřímněj, ale nemám odvahu velkejch kardiaků, a tak bych se měl spokojit s tím, že umřu na břicho, tak trochu bídně, stejně jako každej mladej, co má rakovinu. No jo, jsem rozptýlenej jako nějakej šílenec a mám kvůli tomu žluč až v žaludku, ale tak to holt je, když už se člověk může dívat jenom dozadu nebo do svýho nitra, kde už brzo nebude nic jinýho, než proud vzduchu a kalužka žluči. [...]

větší posun smyslu P4, P5, P6, P7

styl výrazný, ale hodí se; dynamika vyprávění také, je třeba více ověřovat (lexikum) ; postupovat „od intuice ke gramatice“ a zpět

C